

5.

UMORITELJ SE JE SPOKORI

Ednuoč je bila edna udovica pak je imala málu divičku, četire lita staru. Sa j tá mati ubetežala pak je vidla, da će umrit marat. A sa j njie máloj divički ednuoč riekla: "Anica, já ću umrit marat, oda nieš imat matere." Da j divička jáko počela ručat, se j jáko plakala. A mati ju k sebi zvála pak joj riekla: "Nekà se plakat! Záto ćeš ti oš mater imat. Ovde na zemlji će bit susieda tvoja mati. Ná će se zá te ziet, pak mimo tie zemáljske matere ćeš imat oš nebiesku mater. Nekà se nigdar zábit iz tvoje nebieske májke!"

Tá mati je imala na vráti ubišeno zláti križić na zlá-ton lunčaki. Tuoga si j sniela pak ga j tuoj njie máloj kćerki za vrát ubisila. I ná to je tá mati umerla.

Sad sta ju pokopali. A divičku sta si zieli k sebi susiedi, pak se j kod nji odránila i u školu je išla od nuda.

Nedaleko od tie iže je bi edun piulj; tote j Marijin kip bi va gori. Tamo j tá divička uvik molit išla. Ná j to držála, ča j joj njie mati riekla, da se neka z nebieske májke spomiene, pak je tamo išla pred kip blážene divice Marije uvik molit. I kađ joj se čá ni tilo ugodat ar su ju tili va školi kaštigat, oda se j tila puojt tuoj Mariji tamo tužit pak joj tila tote njie tuge povidat.

Pak da j ednoga dána zopet tamo pruošla molit pak se j dugo sustavila; dugo j molila pak na ednuoč je vidla, da j ur škuro. Se j prenula i si mislila, sad ta me doma strá-šit, da sun dugo. Pak kad se uglieda, ku za njuon stoji edun človik. Pak mu na riekla, tá divička: "Si i ti doša vamo molit?"

"Ne", reka je, "prlje ednuoč su já tako luđ bi pak su se tuoj gospi klanja, a sad već ne. Je me puoznaš, do su já?"

"Ne", divička j riekla, "já te ne puoznum. Kako b te poznala, oš te nigdar nisu vidla."

"Já su Karlo Benconi."

"O joj meni", riekla j divička.

"No, ča si se sad tako prenula?"

"O, kad su tila tvoje ime čut, od povidanja, kad su tili zá te povidat, ku nisu tila moć cilu nuoč spat od velikoga strá. Kako se nieću sad bojat, kad pred manon stojiš? Já su čuda 'zdravi Marijov' zá te izmolila u noći."

"Muč, nekà mi toga govorit, da si ti zá me molila, ar ću te smrvit."

"O ne", riekla j, "Karlo Benconi, ti mi ništ ne mareš učinit. Ovo j májka buožja, vá će me ubránit." Pak je divička puna strá poklieknula na klupčicu pred Marijom pak je počielá molit: "Spomeni se, o premilostivna divica Marija, da još nigdar nij bilo čuti, da bi ti bila koga zapustila...", ovu molitvicu, i ju j lipo do kraja izmolila.

Pak kad se ugleda najzád, ku Karlo Benconi za njuon kleči pak ima kapu odzduola pak moli. Sad se j divička stála pak je k njiemu pruošla. A uon je popá zá ti njie zláti križić, kuo ga j na vráti ubišeno imala od njie matere pokojne, pak joj tá križić otkinu pak je proša š njin. Divička se j jáko plakala za tin križićen, ar to j bi lip spominak od njie pokojne májke. Ali mislila si, neka ga ima, morit se spokori.

Sad je divička pruošla domuon i od sega ovoga doma niš ni poviala. Doma sta trou lajali, da j dugo, ná zá to niš ni mářila.

Počielala j prosit, da će ná va kluošter puojt i dáli su ju va kluošter. Nastala j kolundrica i po dugo liti je nastala prvá oberica. Pak kađ je ednuoč tako va crikvi molila, ku su druge kolundrice po nju duošle, da neka ide va ižu. Pak kađ je u tu ižu zášla, ku j tote edun fráter bi, pater. Oda j tá pater pitá: "Ti si oberica vode?"

"Da, to su."

"Je me puoznaš?"

"Já te ne puoznum", ná j riekla, "já te oš nigdar nisu vidla." Oda j izne iz žepa tá zláti križ pak joj ga dá pak joj reka: "No, ovo ti tvuoj križ nájzad. Karlo Benconi ti ga ukrá, a pater Franciskuš ti ga nájzad dáje."

Ku se j tá Karlo Benconi tako spokori, da j pater nastá.